

چهره چند گانه رودریگو دوترت

بزهکاری ها و اصلاحات در فیلیپین

فرانسوا- زاویه بونه برگردان بابک دهقان

سال ۲۰۱۶ شاهد انتخاب رودریگو دوترت بعنوان رئیس جمهور فیلیپین بود. برنامه او برای مبارزه بر علیه مواد مخدر و تبه کاری، که موجب مرگ هزاران نفر شده است، بزودی نظر رسانه های بین المللی را جلب کرد. اما مرد قدرتمند جدید مانیل میخواهد، بگونه ای متناقض، اصلاحات متعدد اجتماعی، اقتصادی و سیاسی را نیز به اجرا گذارد.

آقای رودریگو دوترت رئیس جمهور فیلیپین، که انتخابش اساسا بر راستای برنامه مبارزه اش بر علیه ناامنی و فساد استوار است، در گیر جنگی شدید و بی سابقه بر ضد مواد مخدر شده است. این کارزار، مشهور به «لوله تفنگ دو گانه» («double canon»)، بین اول ژوئیه ۲۰۱۶ و ژانویه ۲۰۱۷ منجر به مرگ بیش از ۷۰۰۰ نفر و ۳۵ مامور پلیس شده است. بر اساس گزارش پلیس، حدود ۳۰۰۰ نفر از این افراد که در جریان عملیات پلیس کشته شده اند در امور مواد مخدر سروکار داشته اند. ۴۰۴۹ نفر دیگر، قربانی اعدامهای بی محاکمه گروه های «مراقب» («vigilants»)، متشکل از پلیس ها و نظامیان سابق و گاهگاهی

کمونیست ها و مسلمانان شورشی پیشین، شده اند. در طی این مدت، نیروهای انتظامی ۴۰۱۸۲ عملیات نظامی را به اجرا گذاشته اند، ۴۴۰۷۰ نفر را دستگیر کرده و بیش از ۶ میلیون خانه را تفتیش کرده اند. ۱/۶ میلیون نفر دیگر هم، ۹۴۰ هزار نفر مصرف کننده مواد مخدر و ۷۵ هزار نفر قاچاقچی، «داوطلبانه» تسلیم شده اند (۱).

آیا کشور مبتلا به قانقاریای مواد مخدر است؟ این پرسشی بسیار سخت است. آقای دوترت، که خود را با آدولف هیتلر مقایسه می کرد - گرچه بعدا عذرخواهی کرد - از «۳ میلیون معتاد» که «به هلاکت رساندنشان موجب خوشنودی / خواهد شد» سخن می گفت (۲). آخرین پژوهش آژانس دولتی «اداره مواد مخدر خطرناک» (Dangerous Drugs Board) اما حاکی از آن است که ۴/۸ میلیون نفر فیلیپینی میان ۱۰ و ۶۹ سال حداقل یک بار در زندگیشان مواد مخدر مصرف کرده اند و ۱/۸ میلیون نفر از آنان یعنی ۲/۳٪ از این بخش جمعیت مصرفشان بطور متداوم بوده است (۳). حشیش در رتبه اول مواد مصرف شده است و متام فتامین (métamphétamine)، شاپودر گفتار روزانه، در جایگاه دوم است.

آقای دوترت خطر استقراری سیاستی همسوبا مواد مخدر در فیلیپین را نیز یادآوری میکند. او کمی پس از بروی کار آمدنش، فهرستی از نامهای سیاستمداران محلی، قضات، ماموران پلیس، نظامیان، تاجران و غیره که مظنون به حمایت از قاچاقچیان مواد مخدر بوده و از آن سود می برند را در ملاء عام بازخوانی کرد. اما بجز آقای رولاندو اسپینوزا، شهردار آلبوئرا (Albuera)

در استان لیت (Leyte) که دستگیر شد و بعداً در زندان توسط پلیس به قتل رسید، هیچ کدام از این شخصیت ها مورد پیگرد قضایی قرار نگرفته اند.

بر اساس نظرسنجی موسسه آمار ایستگاه های جو اجتماعی (Social Weather Stations) (SWS)، نزدیک به شش ماه پس از آغاز این کارزار خشن، ۸۵٪ افراد جواب دهنده از نتایج این عملیات اظهار خرسندی میکردند، و ۸۸٪ از آنان حتی بر این عقیده بودند که قاچاق مواد مخدر در محدوده شان کمتر شده است. برای ۹۴٪ از این افراد نظرسنجی شده اما دستگیری مظنون ها بطور زنده اهمیت فراوان دارد. اضافه بر این، ۷۸٪ از آنها از اینکه خودشان و یا یکی از آشنایشان قربانی اعدامهای بی محاکمه غیر نظامیان شوند بیمناکند (۴).

دوپهلویی مردم، با اتهامات روزافزون نقض حقوق بشر که توسط سازمان ملل، اتحادیه اروپا، ایالات متحده و سازمانهای غیردولتی نظیر عفو بین المللی (Amnesty International) و یا دیده بان حقوق بشر (Human Rights Watch) مطرح میشوند در تطابق است. برخی از شخصیت های مخالف دولت نظیر سناتور لیلیا ماجیسترادو دولیما (Leila Magistrado de Lima) و سناتور آنتونیو تریلان (Antonio Trillanes IV)، خیلی زود با به خطر انداختن خود دست به افشاگری این رویه زدند. خانم دولیما و رئیس جمهور کنونی دیرگایست که با یکدیگر آشنایند: از سال ۲۰۰۹، خانم دولیما، مدیر آنزمان کمیسیون حقوق بشر، در باره فعالیت های «مراقبان»، مسئول قتل بسیاری از تبه کاران شهر داواو (Davao) در میندانائو (Mindanao) که شهردارش آقای دوترت بود، تحقیق میکرد. دستگیری او در

۲۵ فوریه ۲۰۱۷، به جرم ظاهری قاچاق مواد مخدر، همچون انتقام گیری شخصی آقای دوترت تفسیر میشود.

کلیسای کاتولیک از سوی دیگر یکی از مخالفین زود هنگام آقای دوترت بوده است چرا که مخالف همه چیزهایی است که او قول اجرایش را داده است: قانونی کردن طلاق (که تا سال ۱۹۵۷ مجاز بود)، اختصاص بودجه برای تنظیم خانواده و حتی ازدواج برای همجنس گرایان (۵). گردهم آئی اسقف ها مکررا به افشاگری شیوه های خشن دستگاه دولتی و تمایل آن برای بازگرد قانون مجازات مرگ برای قاچاقچیان می پردازد؛ قانونی که در مارس ۲۰۱۷ به تصویب مجلس رسید اما مجلس سنا، که بنظر می رسد که مخالف آنست، هنوز آنرا تصویب نکرده است.

سازمان های غیردولتی دفاع از حقوق بشر نزدیک به حزب کمونیست فیلیپین، که در افشاگری زورگوئی دستگاه اداری قبلی بسیار فعال بودند، ابتدا سکوت اختیار کردند. در واقع، برای پایان دادن به جنگ چریکی که حدود چهار سال است که ادامه دارد، حزب کمونیست فیلیپین و دولت مذاکراتی را آغاز کرده و به توافقی برای آتش بس دست یافته بودند. اما هنگامی که این آتش بس نقض شد، اتهامات به آهستگی پژواک بیشتری یافتند.

نبرد برعلیه موادمخدر، به شکلی متناقض، مانع از اجرای مجموعه ای از اصلاحات ساختاری نمی شود. صنعتی کردن کشور، که بیش از حد وابسته به صادرات مواد اولیه و واردات کالاهای ساخته شده است، یکی از قولهای انتخاباتی رئیس جمهور است. فیلیپین، با توجه به ثروت منابع زیرزمینی فلزاتش، یکی از بزرگترین تولید کنندگان طلا، مس، نقره، سرب و کرومیت در آسیا محسوب می شود. فیلیپین، از ۲۰۱۴ به بعد، زمانی که اندونزی صادرات نیکل را ممنوع کرد، اولین کشور تولید کننده این فلز در سطح جهانی شده است. اما، همانطور که بنیاد ایبون (Ibon) خاطر نشان کرده است، ۷۰٪ تولیدات معدنی این کشور بی هیچ ترادیزی به کشورهای صادر می شوند که بنوبه خویش کالاهای نهائی را به فیلیپین می فروشند. آقای دوترت در صدد ایجاد زنجیره ای صنعتی است که از استخراج مواد معدنی تا تولید کالاهای نهائی ادامه یابد.

آقای دوترت قادر است پرچمدار صنعتی کردن کشور باشد وهمزمان خانم رجینا پاز لوپز (Regina Paz Lopez)، چالشگر محیط زیستی که شرکتهای استخراج معادن وبهره برداری از جنگلها از او هر اسمندند، را بعنوان وزیر محیط زیست و منابع طبیعی منصوب کند. خانم لوپز، عضو یکی از ثروتمندترین خانواده های فیلیپین و مالک شبکه تلویزیونی ABS-CBN، هرگز تمایلش را برای متوقف کردن هرگونه فعالیت معدنی پنهان نکرده است. در واقع، وزارتخانه او در عرض هشت ماه مطالعات متعددی برای ارزیابی تاثیر فعالیت های بخش معدن بر روی محیط زیست انجام داده که نتایجش غیر قابل انکار است. از اینرو، این وزارت خانه دستور تعطیلی ۲۳ معدن از میان ۴۱ معدن در حال فعالیت (که اکثرشان نیکل

استخراج می کنند) را صادر کرده و ۷۵ قرارداد اکتشاف (از میان ۳۱۱ قرارداد در جریان) را لغو نموده است. باید در انتظار اعلام تصمیمات دیگری نیز بود؛ آقای دوترت در ضمن اعلام کرده است که فیلیپین «میتواند بدون صنعت معدن زندگی کند»، صنعتی که بهره کشی میکند، آلوده میسازد، مناظر طبیعی را تخریب میکند و سرانجام کمک زیادی به اقتصاد کشور نمیکند (۷). او تخمین میزند که رها کردن صنعت معدن سالانه ۷۰ میلیارد پزوس (pesos) فیلیپینی (معادل ۱/۳ میلیارد یورو) از درآمد کشور خواهد کاست.

خانم لویز ورتیس جمهور آیا میتوانند در برابر گروه فشار شرکتهای معادن، سازماندهی شده در چهارچوب اتاق معادن فیلیپین، ایستادگی کنند؟ خانواده های قدرتمندی، از جمله برخی از متحدان اساسی آقای دوترت، آنرا اداره می کنند. از جمله این افراد میتوان از آقای بنجامن روموالدز (Benjamin Romualdez)، رئیس اتاق معادن، نام برد که رئیس جمهور به او قول تصدی یک وزارت خانه را تا قبل از پایان سال داده است. نامزد ناکام برای دست یافتن به پست معاونت رئیس جمهور در ماه مه ۲۰۱۶، ناچار است که برای احراز مشاغل وزارتی یک سال صبر کند. اونوه خانم ایملدا مارکوس (Imelda Marcos)، بیوه دیکتاتور فردیناند مارکوس (Ferdinand Marcos) (۱۹۶۵-۱۹۸۶) و مادر سناتور پیشین فردیناند «بنگ بنگ» (Bongbong) مارکوس (Ferdinand Marcos) است. اضافه بر این رسانه های اصلی کشور در دست این خانواده ها میباشند. بعنوان مثال، همین آقای بنجامن روموالدزبا خانم ساندی پیریتو - روموالدز (Sandy Prieto- Romualdez)، مالک یکی از

بزرگترین روزنامه های کشور بنام کاوشگر روزانه فیلیپین (Philippine Daily Inquirer) ازدواج کرده است.

بسوی صلح جویی با چریکها ؟

بعلاوه، صرف نظراتر فندهای آشنای خانوادهای مذکور، هنوز فعالیت دیگری برای ۲۰۰ هزار نفر کارگری که در این معادن مشغول کارند، و بطور غیر مستقیم اسباب معیشت ۱/۲ میلیون نفر را فراهم میسازند، پیش بینی نشده است. حتی در درون دولت نیز اختلاف نظرهای گسترده ای وجود دارد. کارلوس دومینگز (Carlos Dominguez) وزیر اقتصاد و دارایی شدیداً مخالف تعطیلی معادن است. او موضوع اشتغال، دعاوی حقوقی با شرکت ها بر سر این تعطیلی و کاهش اعتماد سرمایه گذاران خارجی را مطرح می کند و همچنین معتقد است که توسعه بخش معدن برای انسجام طرح صنعتی کردن کشور ضروری می باشد (۸).

بهر حال، طرح صنعتی کردن، و بطور کلی، توسعه فیلیپین بدون استقرار صلح و پایان شورش ها امکان پذیر نخواهد بود. بنظر بسیاری، آقای دوترت با توجه به تجربه بیست و دو ساله اش در اداره شهر بزرگی چون داواو (Davao) و نیز دوستی مستحکمش با عده ای از شورشیان مسلمان و کمونیست چه در سطح محلی و چه در عرصه ملی، قابل ترین رئیس جمهوریست که میتواند بگونه ای صلح آمیز به دوجنگ چریکی اصلی فیلیپین پایان دهد.

جزیره مینداناو (Mindanao)، دومین جزیره کشور از نقطه نظر مساحت (۹۴۶۳۰ کیلومتر مربع)، نقشی بزرگ در اقتصاد ملی دارد. ۱۰۰٪ کائوچو و ۸۷٪ آناناس کشور در آنجا تولید شده و ۷۶٪ ذخایر طلا در این منطقه یافت میشود. در بخش غربی این جزیره جمعیت وسیعی از مسلمانان متمرکز شده اند که در پنج استانی که این منطقه خودگران را تشکیل میدهند در اکثریت هستند. این جمعیت سنی مذهب، مدعی تاریخ با شکوهیست که برای ستادگی سلاطین در مقابل استعمارگران اسپانیولی و بعداً آمریکائی استوار است. در دهه ۱۹۷۰، جبهه آزادی بخش ملی مورو (Front de libération nationale moro - MNLF) با تفکر مائوئیستی و تحت هدایت آقای نور میزواری (Nur Misuari)، با درخواست خودمختاری مینداناو همچون سرزمین اجدادی موروها (نامی که استعمارگران اسپانیولی به مسلمانان داده بودند) بر علیه مانیل (Manille) دست به اسلحه برد. سال ۱۹۹۶، جبهه آزادی بخش ملی مورو با حکومت آقای فیدل راموس (Fidel Ramos) یک قرارداد صلح امضاء کرد.

از این تاریخ به بعد، جبهه آزادی بخش اسلامی مورو (Front de libération islamique moro - MILF)، جریان انشعابی از MNLF، مهمترین جنبش چریکی مسلمان کشور شده است. این جنبش نه تنها خواستار خود مختاری بیشتر از آنچه که MNLF مذاکره کرده بود است بلکه خواهان تحمیل قوانین اسلامی در منطقه نیز میباشد. ۲۷ مارس ۲۰۱۴، در زمان ریاست جمهوری بنینو آکینو (Benigno Aquino III) این جنبش با دولت قراردادی تاریخی در مورد بانگسامورو (Bangsamoro)، سرزمین اجدادی موروها، امضاء کرد. این

قرارداد، به شرط خلع سلاح چریکها، خودمختاری خیلی بیشتری را برای این منطقه تضمین میکرد، مدیریت بهره برداری از منابع طبیعی و حتی تضمین امنیت منطقه رانیز برای آنها میسر میکرد. اما قتل عام ۴۴ پلیس نیروهای ویژه دولتی، در ماه ژانویه ۲۰۱۵، در طی عملیات ضد تروریستی در ماماژاپانو (Mamasapano) استان ماگینداناو – مینداناو (Maguindanao - Mindanao) توسط اعضای مبارزین اسلامی آزادی بانگسامورو (Bangsamoro Islamic Freedom Fighter - BIFF)، جریانی انشعابی از MILF، به روند صلح خاتمه داد. موج احساسات ملی ناشی از این کشتار و بی تفاوتی رهبران سیاسی، که بیشتر در فکر انتخابات ۹ مه ۲۰۱۶ بودند، کشور را فلج کرد.

مذاکرات ۱۳ و ۱۴ اوت ۲۰۱۶، در کوالالامپور مالزی رسماً از سر گرفته شدند. به گفته آقای خسوس دورزا (Jesus Dureza)، مشاور رئیس جمهور برای روند صلح، قبل از پایان سال، یک کمیسیون گذار مرحله ای برای بانگسامورو ایجاد خواهد شد که نمایندگان MNLF نیز در آن شرکت خواهند کرد. ماموریت این کمیسیون بازنویسی قانون بنیادی بانگسامورو است تا بتوان آنرا در قانون اساسی جای داد.

برخلاف طرح آقای آکینو که هدفش اعطای یک خودمختاری وسیع در چهارچوب یگانگی ملی بود، رئیس جمهور کنونی بنظر میرسد که خواهان تبدیل فیلیپین به یک فدراسیون است (۹). در این صورت بانگسامورو یکی از ایالت های جمهوری فدرال فیلیپین خواهد شد. چنین اندیشه ای از دهه ۱۹۹۰ به بعد، همواره از سوی حزب رئیس جمهور، حزب

دموکراتیک فیلیپین – قدرت خلق (Parti populaire démocratique philippin – Pouvoir du peuple) (معروف به PDP – Laban) و همچنین تنی چند از روشنفکران از جمله رئیس پیشین دانشگاه فیلیپین، خوزه آبوئوا (José Abueva) مطرح شده است.

مسلمانان میندائو برای احراز حق خودمختاریشان آیا باید منتظر تبدیل فیلیپین به یک فدراسیون بمانند؟ ظاهراً این بینش آقای پانتالئون آلوارز (Pantaleon Alvarez) رئیس مجلس نمایندگان واز نزدیکان رئیس جمهور است. اما، تمامی کوشش‌ها در این راستا از سال ۱۹۹۰ به بعد شکست خورده‌اند. آخرین آنها، در سال ۲۰۰۹، در زمان ریاست جمهوری گلوریا ماکاپاگال-آریو (Gloria Macapagal-Arroyo)، از متحدین آقای دوترت، استثنائی بر این قاعده نشد. فوریت ضرورت دستیابی به توافقی سریع و ماندگاراما، در متن تجدید حیات فعالیت‌های تروریستی گروه ابوسایف (Abou Sayyaf) (جریان بنیاد گرای انشعابی از MNLF)، و پیدایش گروه‌های جدید، که برخی از آنان مطیع داعش شده‌اند، کماکان به جای خویش باقیست. گروه موت (Maute) که در ۲۰۱۴ ظاهر شد، با سوء قصدی در بازار داوائو در ۲ سپتامبر ۲۰۱۶، مسئول قتل چهارده نفر و زخمی شدن حدود هفتاد نفر دیگر است.

در عرصه جنگ چریکی کمونیست‌ها نیز امیدهای تازه‌ای در حال شکل گرفتن است. جنبش شورشی مائوئیستی، که در سالهای آخرین ده ۶۰ پدیدار شد، پس از سقوط دیکتاتوری رئیس جمهور فردیناند مارکوس (Ferdinand Marcos) در ۱۹۸۶، مذاکراتی را با دولت آغاز کرده است. بین ۱۹۸۶ و ۲۰۱۵، دست کم چهل جلسه مذاکره میان مقامات دولتی

و فرستادگان جبهه ملی دموکراتیک (Front national démocratique - NDF) (وبترین حزب کمونیست فیلیپین PCP) تشکیل شده است. این جنبش، پایان نفوذ ایالات متحده در فیلیپین، صنعتی کردن کشور، خروج شرکت های فراملیتی و یا ملی کردن آنها و همچنین یک اصلاحات ارضی واقعی را طلب می کند. آقای دوترت، که موافق بسیاری از این اهداف است، مذاکرات را از نو به جریان انداخته است. گفتگوها، میان ۲۲ و ۲۸ اوت ۲۰۱۶ در اسلو پایتخت نروژ، از سر گرفته شدند ولی شکننده باقی مانده اند.

اولین موضوع تنش: آزادی ۴۳۴ زندانی سیاسی. حل نشدن این مسئله منجر به شکستن آتش بس بین فوریه و آخر مارس ۲۰۱۷ شد. مذاکرات برای پایان دادن به نبردها از اول آوریل آغاز شده اند. اختلاف نظر واقعی اما بر سر مجموعه اصلاحات عمیق اقتصادی و اجتماعی است که حزب کمونیست فیلیپین خواهان آن است. گرچه دو طرف در اوایل اکتبر ۲۰۱۶ توافق نامه کلی جامعی در مورد اصلاحات اجتماعی -

اقتصادی (Comprehensive Agreement on Socio-Economic Reforms - Caser) امضاء کرده اند، اما این جزئیات توافق نامه است که مسئله ساز می باشد. این توافق نامه یازده موضوع گفتگو را شامل میشود که حساس ترین آنها اصلاحات ارضی، صنعتی کردن کشور، حفاظت از محیط زیست و حمایت از کارکنان و بویژه کارکنان موقتی میباشد.

این چهارنکته در برنامه آقای دوترت قرار دارند. رئیس جمهور، از نزدیکان صمیمی آقای خوزه ماریا سیسون (José Maria Sison)، بنیانگذار حزب کمونیست فیلیپین، در آغاز تعداد زیادی از کمونیست ها را به پست های کلیدی در وزارت خانه ها منصوب کرد. او با انتخاب آقای رافائل ماریانو (Rafael Mariano)، نماینده سابق مجلس و عضو حزب آناکپاویس (Anakpawis) (یکی از تشکیلات عضو NDF) برای تصدی پست وزارت اصلاحات ارضی، تضمینی محکم به حزب کمونیست فیلیپین ارائه داد و همچنین نشان داد که تمایل او برای کاهش نابرابری در روستا ها جدی است. آقای ماریانو در واقع یکی از سردمداران اصلاحات ارضی واقعی است، روندی که معنای آن مصادره بدون غرامت زمین مالکین بزرگ و توزیع رایگان آن به دهقانان بدون زمین است. اراضی وسیع (hacienda) لویی زتا، با مساحتی قریب سه هزار هکتار، که مالکین آن خانواده رهبران پیشین آکینو- کوخوانگو هستند، اولین هدف این برنامه است ولی فعلا دست نخورده باقی مانده است. برای نشان دادن علاقه مندی خویش برای حفاظت از کارکنان موقتی، آقای دوترت، آقای سیلوستر بلو (Silvestre Bello III) را نیز به وزارت کار منصوب کرده است. ماموریت آقای بلو پایان دادن به قراردادهای کاری پنج ماهه ای است که میتوانند بارها و بارها تمدید شوند. چنین روشی، که اغلب اوقات پایان قرارداد (اندو) «end of contract» نامیده میشود، امکان تن ندادن کارفرمایان به الزامات قانونی را تسهیل می کند، چرا که بر اساس این قوانین، هر مزد بگیری پس از شش ماه کار آزمایشی باید قرارداد کاری دائمی داشته باشد تا بتواند از مزایای آن بهره مند شود (بیمه اجتماعی، حقوق بازنشستگی، حق عضویت در سندیکا و غیره).

فعلا، تنها کارزار مبارزه بر علیه مواد مخدر قابل هویت است. اصلاحات ساختاری پیشنهاد شده توسط آقای دوترت متعدد و بلند پروازانه هستند، اما نتایج آنها را فقط در بلند مدت، و بی تردید مآورای دوران شش ساله ریاست جمهوری او که قابل تمدید نیست، میتوان لمس کرد. به هر حال، ۳۸٪ رای دهندگانی که او را به ریاست جمهوری رساندند (انتخابات در فیلیپین یک دوره ای است)، با بی صبری منتظر آیند که او به سایر قولهایش عمل کند.

ماموران پلیس و نظامیان منتظر دوبرابر شدن حقوق شان هستند؛ بازنشسته گان در انتظار افزایش حقوق بازنشستگی هستند؛ مالیات دهندگان منتظر کاهش مالیات هستند؛ و رانندگان ماشین آرزومند متروی مانیل - مانیل بزرگ - بدون راه بندان می باشند. محدود ماندن سیاست آقای دوترت به نبردی بی ترحم بر علیه معتادان و قاچاقچیان، با توجه به آرزوهای بزرگی که او ایجاد کرده، به سختی قابل تصور است. اما، اخیرا سناتور ژوزف ویکتوراخرسیتو (Joseph Victor Ejercito) میگوید که «رئیس جمهور جادوگر نیست، ما نمیتوانیم امیدوار باشیم که او بتواند مشکلات اساسی را در چنین زمان اندکی حل کند (۱۰)».

* جغرافی دان، پژوهشگر در انستیتوی تحقیقات آسیای جنوب شرقی معاصر (Irasec)، مرکز ملی پژوهش های علمی - وزارت امور خارجه و اروپائی (CNRS-MAEE).

اوبویژه مؤلف «فیلیپین: ۲۰۱۶، ظهور یک رئیس جمهور انقلابی؟» در Claire Thi-
Lien Tran و Pesses Abigaël (تحت هدایت) است، آسیای جنوب شرقی ۲۰۱۷،
ترازنامه، مسائل و چشم اندازها (Irasec) – Les Indes savantes، پاریس، ۲۰۱۷.
۱ – مونگ پالاتینو (Mong Palatino)، «جنگ دوترت بر علیه مواد مخدر» در «فیلیپین: به
کمک اعداد»، TheDiplomat.com، ۹ ژانویه ۲۰۱۷.

۲ – بوینگ پیمنتل (Boying Pimentel)، «دوترت، هیتلر و ذوق کشتن»، Inquirer.net،
۱۴ اکتبر ۲۰۱۶

۳ – مراجعه کنید به یودس گاویلان (Jodesz Gavilan)، «DDB: فیلیپین ۱/۸ میلیون
مصرف کننده مواد مخدر متداول دارد»، Rappler.com، ۱۹ سپتامبر ۲۰۱۶.

۴ – هلن فلورس (Helen Flores)، اویلین ماکایران (Evelyn Macairan) و پائلو
رومرو (Paolo Romero)، «از میان هر ۱۰ فیلیپینی، ۸ نفر از آنان از مردن در جنگ مواد
مخدر می ترسند»، The Philippine Star، مانیل، ۲۰ دسامبر ۲۰۱۶.

۵ - قانون تنظیم خانواده در زمان ریاست جمهوری آکینوبه تصویب رسید اما برایش بودجه ای در نظر گرفته نشد. آقای دوترت گاهی از ازدواج برای همجنس گرایان حرف می زند و زمانی دیگر صحبت از قرارداد اتحاد می کند.

۶ - «معادن فیلیپین به خارجیان سود میسرسانند نه به مردم فیلیپین» بنیاد ایبون (Ibon)،
Ibon.org , Quezon City، ۱۴ مارس ۲۰۱۷

۷ - آریان مرز (Aranne Merez)، «دوترت: ما میتوانیم بدون صنعت معدن زندگی کنیم»،
ABS-CBN.com ۱۱ مارس ۲۰۱۷.

۸ - تارا کیسموندو (Tarra Quismundo)، «لوپز روند شایسته تعطیلی معادن را نادیده گرفت»،
Inquirer.net، ۱۴ مارس ۲۰۱۷.

۹ - لیلای سالاوریا (Leila B. Salaverria)، «فدرالیسم تند پا، دوترت کنگره را زیر فشار می گذارد»،
Inquirer.net، ۲ دسامبر ۲۰۱۶.

۱۰ - هانا ل. تورگوزا (Hannah L. Torregoza)، «دوترت جادوگر نیست - J V

Manila Bulletin، «Ejercito، ۶ آوریل ۲۰۱۷.

داده های هدایت گر

استقلال : ۴ ژوئیه ۱۹۴۶ (از ایالات متحده)

رژیم : جمهوری (آخرین انتخابات ریاست جمهوری در ماه مه ۲۰۱۶ برگزار شد. دوران ریاست جمهوری شش ساله است).

پایتخت : مانیل

مساحت : ۳۰۰۴۳۹ کیلومتر مربع

تعداد جزایر: ۱۱،۷۱۰۷ جزیره ۹۰٪ مساحت این کشور را تشکیل میدهند.

جمعیت : ۱۰۲۸۱۱۷۹۵ نفر در سال ۲۰۱۶.

درصد باسوادان : ۹۸/۲۲٪ (۲۰۱۵).

شاخص توسعه انسانی (IDH) : ۰/۶۸۲ : صدوهیجدهمین رتبه جهانی.

امید زندگی : ۶۸/۲ سال (۲۰۱۴).

تولید ناخالص داخلی (PIB) : ۲۹۱/۹۶۵ میلیارد دلار آمریکائی (۲۰۱۵).

تولید ناخالص داخلی سرانه (PIB) : ۲۸۹۹ دلار، (۲۰۱۵)، صدوپنجاه و هشتمین رتبه جهانی.

مذاهب :

- کاتولیک ۸۴٪:

- مسلمان ۷٪:

- پروتستان اوانجلیک ۴٪:

- بودائی ۱/۵٪:

منابع: populationdata.net؛ برنامه سازمان ملل برای توسعه (PNUD)؛

diplomatie.gouv.fr

انسان شناسی و فرهنگ ناشر مجله لوموند دیپلماتیک در ایران است

لوموند دیپلماتیک ماه مه ۲۰۱۷